

De Schatzgräber

Vor e paar Daach habb isch de Schorsch uffem Norma-Parkplatz getroffe unn geseh, wie er in die große Lescher enoi geguggd hott, doo, wo sellemols de Schitzehof unn aach de Axthelm gestonne hott. Isch habb Gude gesaad, habb mich newern gestelld unn habb aach dem Bagger zugeguggd, wie der dort geschafft hott.

Der iss hartnaggisch, seet uff oomol de Schorsch.

Wer?, frooch isch, de Bagger?

Doo duder merr ze Antwort gewwe: Naa, de Beiemoosder.

Ei ja, saach isch, unn habb weider ins Loch geguggd.

Donn seeder, de Schorsch: Waaßde aach, warum derr su hartnaggisch iss?

Isch druff: Du moonst, weiler die gons Sach hier meddem Baue dorschgesetzt hott?

De Schorsch druff: Naa, nitt weeschem Baue iss der su hartnaggisch.

Ei weesche was donn?, habb ischen gefroochd.

Doo seet de Schorsch: Konnsde disch erinnern, wie dess hier abgerisse worm iss?

Ei joo, gebb isch ze Antwort, dess muss su vor drei, vier Jahr gewese soi.

De Schorsch seet: Naa, dess iss schunn mieh wie sechs Jahr her. Unn waaßde, warum isch dess noch su gut waaß? Du host im Oktober 2009 iwwern geschriwwe.

Iwwer wen habb isch geschriwwe, iwwern Schitzehof odder de Axthelm?, frooch isch.

De Schorsch hott gegrinsd: Aach iwwer die, awwer erst recht iwwern Beiemoosder, konnsde dich nimmi entsinne?

Isch habben vunn de Seit her gestumbd. Due merr druffhelfe, Schorsch. Isch habb su vill geschriwwe, alles waaß isch aach nimmi.

De Schorsch hott noch mieh gegrinsd. E Gedicht vumm Geedee war aach debei.

Isch habb aach gegrinsd. Jetzt waaß isch wassde moonst: De Beiemoosder iss doomols in su emm ahle Keller vumm Axthelm erumgegrawweld, weiler gemoond hott, er deet dort e Schatzkist mett Gold finne, die er gut ferr soi Ooschleesch iwwerall im Flegge gebrauchte kennt. Unn dess Gedicht, isch kenn's nimmi gons auswennisch, dess fängt oo:

Arm am Beutel, krank am Herzen,
Schleppt´ ich meine langen Tage.
Armut ist die größte Plage,
Reichtum ist das höchste Gut!
Und, zu enden meine Schmerzen,
Ging ich, einen Schatz zu graben.
„Meine Seele sollst du haben!“
Schrieb ich hin mit eigenem Blut.

Awwer su vill isch waaß, Schorsch, hodder nix gefunne.

Ja, seet de Schorsch, unn dessdeweesche saach isch joo, der iss hartnaggisch. Weiler doomols nix gefunne hott, lüssder jetzt dess gonse Gelände umgrawe. Awwer isch saach derr, der werrd aach jetzt nix finne. No ja, e Loch iss doo, donn konner halt baue.

Ei sicher, saach isch, unn dessdeweesche due isch emm mett dem Gedicht vumm Geedee ebbes rote: Weil dess dut uffheern:

Grabe hier nicht mehr vergebens!
Tages Arbeit, abends Gäste!
Saure Wochen, frohe Feste!
Sei dein künftig Zauberwort.